

Aby nebyl tak sám, postavil si Krtek aspoň sněhuláka.
A docela se mu povedl!
Nejdřív sice nebyl moc živý, ale to se časem napraví...

„Nemůžeš tu, sněhuláku, pořád jen tak stát,“
domlouval mu Krtek.

„Když chceš s někým kamarádit, musíš si s ním hrát!“
Ale sněhulák nic.

„Nevadí. Tak se zatím aspoň koukej,“ řekl Krtek a sjel
po bříse nejbližší zachumelený kopeček.
Bylo to tak legrační, že se sněhulák rozesmál...
A kdo se směje, ten je živý!
A kdo je živý, ten si umí hrát.
Nebo se to co nevidět naučí.

První jízda se sněhulákovi moc nevydařila.
Rozbil se na kousky a v závěji ztratil i mrkev,
kterou měl namísto nosu.

